

je naše, naj ostane naše.

Vse omikane Slovence pa opozarjamo, naj posvečujejo večjo skrb domačim starinam. Kdor svoje ljudstvo in svoj dom ljubi, se mora brigati tudi za njega zgodovino. Na preteklost se zida bodočnost. —

Državni zbor.

Dunaj, 31. marca 1903.

Proti dvoboju v armadi.

Po državnem zakonu je dvoboj prepovedan; isto velja tudi za vojaštvo. A pri armadi se je vkoreninila razvada, da, če se čuti vojak od koga razžaljen, ga mora poklicati na dvoboj, ako sklence takojimeno častno sodišče. Častnik, ki bi se branil s sabljo ali s pištolo napasti svojega nasprotnika, zgubi svojo službo. Ker je dvoboj proti božjim in cerkvenim zapovedim, proti državnim postavam in proti zdravi pameti, ker katoličan, ki se z orožjem bije z razžaljenikom, se s tem izključi iz katoliške cerkve; ker so izobčene tudi priče pri dvoboju, se je že mnogokrat prigodilo, da nekateri častniki, ki hočejo živeti kot katoliški kristijani, so rajše izgubili svojo častno službo, kakor da bi se podali v dvoboj. Zadnja leta so tudi mnogotere osebe, katere nimajo katoliškega prepričanja, spoznale neumnost dvoboja. Ustanovilo se je društvo, katerega namen je ta, odpraviti pri vojaki in nevojaki to surovo razvado. V to društvo je vstopilo tudi mnogo častnikov. — Razvado prisiljenega dvoboja pri vojaki so opetovano grajali državni poslanci, osobito oni katoliške stranke ter zahtevali od vojnega ministerstva, naj jo odpravi. A ministri so se izvijali in izgovarjali, češ, naj se razvada dvoboja odpravi v nevojaskih krogih, potem bo prenehala tudi pri vojaki. Pred nekaterimi dnevi je pa izdalo vojno ministerstvo ukaz, vsled katerega je prepovedano vojakom, pristopiti gori imenovanemu društvu proti dvoboju. Katoliški državni poslanci so takoj vložili interpelacijo na deželnega bramborskega ministra, kako more zagovarjati ono prepoved. V seji 31. marca državnega zbora je minister Welsersheimb odgovoril, da se je res prepovedalo častnikom, pristopiti društvu proti dvoboju, ker vojaki se morajo pokoriti svojim vojaškim oblastnikom. Ta odgovor ministra ni napravil pri poslancih najboljšega vtisa; nekateri so mu glasno ugovarjali.

C e h i .

Leta in leta so grozili Čehi, da ne pustijo razpravljati o nagodbi z Ogersko, dokler se jim ne povrne njihove jezikovne pravice. A zdaj so se vendar vdali, obstrukcijo popustili ter dovolili razpravo o nagodbi in državnem proračunu. V posebnem oklicu na češko ljudstvo opravičujejo to svoje postopanje. Toda nastal je po celi Češki močen šum proti Mladočehom v državnem zboru. Zahteva se skupen shod mladočeskich zaupnikov, kateri naj razsodi, so-li mladočeski državni poslanci ravnali pravilno. Govori se že o tem, da če se ta zaupni shod izreče proti mladočeskim poslancem, odložijo vsi svoje poslanstvo. Razpisale bi se nove volitve, pri teh naj razsodi češko ljudstvo, ali so ravnali prav njegovi poslanci. Da ni češko ljudstvo popolnoma zadovoljno s postopanjem mladočeskich poslancev, so pokazale zadnji čas nekatere volitve. Tako je zmagal v Pragi pretečen teden pri novi volitvi v državni zbor dr. Baksa proti mladočehu dr. Novaku. Prejšnji poslanec Belski je bil Mladočeh. Pretečno jesen se je nekaj sličnega pripetilo na Moravskem. Namesto mladočeskega poslanca Martineka, ki je moral odstopiti, je bil izvoljen dr. Koudela, ki pripada katoliški stranki. Mladočeski zaupni shod se bo obhajal velikonočne praznike.

Slovanska zveza.

Kakor je bralcem »Slov. Gosp.« znano, je sklenila »Slovanska zveza«, da hoče glasovati za spremembo pravnega reda v državnih zbornicah, če se vsem strankam, večjim kakor manjšim, onemogoči obstrukcija v zbornici. To je v imenu kluba pri prvem čitanju tega predloga izjavil v zbornici načelnik »Slovanske zveze« dr. Šušteršič. Odsek, ki se je izvolil za spremembo pravnega reda, je pa sprejel baje i določbe, da bi v prihodnje sicer mogoče bilo večjim strankam vganjati obstrukcijo, ne pa tudi manjšim. Ker je temu pritrdila »Slovanska zveza« ob odsotnosti dr. Šušteršiča in ni hotel klub popolnoma sprejeti njegovega nasveta (da se glasuje proti opisani spremembi državnega poslovnika), je odložil dr. Šušteršič načelstvo. Po pravilih ima »Slovanska zveza« dva načelnika. Bila sta dr. Šušteršič in dr. Ivčević, predsednik dalmatinskega deželnega zbora. Upati je pa, da se ta razpor v kratkem zopet poravnava. Kdaj pride v odseku spreminjeni pravni red v razpravo v poslanski

zbornici, je še čisto negotovo. Nekateri sodijo, da najbrž ne poprej, dokler se ne dožene pogodba z Ogri, kajti brez dvoma nastane v zbornici ropot, ko se začne posvetovanje o novem pravnem redu. Nasprotujejo mu socialni demokrati in Vsenemci, deloma tudi »Slovanska zveza«.

Socialni demokrati in kmeti.

Pri prvem čitanju nagodbe z Ogri je ostro prijel slovenski poslanec Povše mokraškega poslanca dr. Ellenboga. Ta je zmerjal kmete, da so oderuhi, ker zahtevajo, da se njihovi poljedelski pridelki dražje prodajajo, kakor doslej. Čeravno želimo delavcem po tovarnah, da dobijo dobro plačo in shajajo lahko, morajo delavci isto privoščiti tudi kmetom, ki tako grozno trpijo pod neznosnimi bremenami. — Nerazumljivo je za nas, kako se morejo kmetijski ljudje zavzemati za mokrače, kateri skušajo naravnost pokončati kmetijski stan.

Nujni predlog poslanca Žičkarja.

Skoro vse občine severozapadnega dela okrajno-sodniškega okoliša Kozje, okrajno glavarstvo Brežice, so vsled lanske slabe letine jako ubožale in so se v tej zadevi že stavili nujni predlogi. Tako se nahaja v jednaki, če ne še večji bedi tamošnja občina Prevorje. V tamošnji zemlji zraste v dobrem letu komaj toliko, da se ljudje prežive. V letih 1899, 1900, 1901 in 1902 je pa toča letino popolnoma uničila. — V pretečenem letu je bil tudi mraz, ki je še ostalo na poljih in vinogradih uničil. V zadnjih dveh letih so sicer dobili najbolj zadolženi posestniki od države podporo, toda beda ljudstva vedno raste; kmetije že začnejo propadati. Tekom zadnjih dveh let je zapustilo okoli trideset kmetov svojo domovino ter so šli iskati novo onkraj morja. — Skupni dolg 126 najbolj prizadetih posestnikov znaša 153.550 K, med tem ko se je cenila od mraza povzročena škoda pri 164 posestnikih in najemnikih na 17.360 kron. Potreba bi bilo torej najmanj 14.000 K, da se reši njihov obstanek.

Z ozirom na to predloga podpisani itd. — Na Dunaju, 26. marca 1903.

Žičkar in 20 tovarišev.

Dopisi.

Prvi izlet k Sv. Uršuli. Letošnja zima pa je bila zelo silna in predolga. Komaj sem čakal, da mi brž zasije zlato sonce. Ker sem namreč prijatelj narave, mi je pač neizrekljivo tesno pri srcu, kadar moram bivati v zaduhli sobi. Z nepopisnim veseljem pozdravim toraj novico, ki jo objavlja Plešivski samotar v »Slov. Gospodarju«, da je cesta skoz Žabjigrac že gladka. Sklenil sem

Nato je sluga odšel, Marko pa zgrabil papir ter ga vrgel v peč, rekoč: »Iz kože ne grem nikoli. Moje lastnine si ne dam vzeti!«

Štirinajst dni je preteklo, proga se je začela delati in tisoče rok se je gibalo in ravnalo cesto železnemu konju.

Marko Oblak je še vedno v hiši. Občinski predstojnik ga nekega dne obišče in mu začne dobrovoljno prigovarjati, da hišo zelo dobro plačajo ter si za ta denar lahko postavi drugo, boljšo, na lepšem prostoru. Če pa prostovoljno ne odide, ga bodo uradnim postavili na plano.

»Kdo me more siliti?« vpije Marko.

»Postavaj!« reče predstojnik s povdarkom.

»Postava ni pravična!« vsklikne jezno Marko.

»Marko, ne govori tako! Če to gosposka zve, se ti zna slabo goditi. Postav ne smeš zaničevati!«

Marko molči nekaj časa in reče zamolklo: »Torej miren biti in se ne pritoževati, ako mu vzamejo, kjer je rojen, kjer je zrastel.« Pri teh besedah mu zdrkne debela solza po zagorelem obličju. »Recite, ali je to resnica? Ali moram res iti?«

»Ti moraš, Marko, in ako ne boš hotel, prišli bodo oni z bajoneti in te vzeli seboj.«

»In vzamejo me seboj?« ponovi Marko žalostno ter pobesi glavo. Nekaj časa molčita oba, nato z globokim vzdihom zajecija: »Jaz — se — torej — iz-se-lim —!«

»Tako je prav, sosed«, reče predstojnik

in mu poda roko; pa ta ne vidi nič, ne reče nič, teraveč strmi še dolgo v luknjičav pod, nato se vzdigne in gre iz sobe.

Še isti dan je spravil vse iz hiše ter bil že pred večerom gotov. Predstojnik mu je v občinski hiši dal začasno stanovanje. Drugi dan so že italijanski delavci začeli podirati in trgati hišo. Prejšnji njen posestnik jih je gledal, jeza in žalost sta ga obdajala, in bežal je v gozd dalje in dalje, da ni več slišal udarcev, ki so padali na strohnela in runa njegove rojstne hiše. Tukaj se je vrgel na mah in jokal kot dete.

* * *

Deset let je preteklo. Železnica je že dogotovljena in vsak dan žvižga lokomotiva ter težko sope vleče za seboj železne vozove. Starci in plašljive ženske so gledali pošast od daleč, ko je dirjala po progi in z začudenjem majali z glavami in se krizali: »V teh vozovih mora tičati sam bogasgavar!«

Sčasoma je pa postalo vse drugače: privadili so se že na vsakdanji vlak in niti ozrl se še ni nobeden na njega, in tudi ni manjkalo nobenega, ki bi se peljal po njem. Ako bi sedaj kdo prišel in rekel, naj se železnica odpravi, ubili ga bi.

Kaj bi počeli brez železnice? Kdo bi jim vozil in spravil v dolino drva in les, kjer se dobi za njega lep denar, ako bi ne bilo železnice? In po zimi tudi ni nobenemu

škodovalo, če je zaslužil na progi par kronic. Ko zapade sneg ter zamete progo meter na debelo, tedaj primejo možaki za lopate in gredo na progo, kjer delajo mnogokrat par dni, predno je zopet prosta. Huiša ko je zima, tem bolj je za nje, tem več se da zaslužiti.

Tako je bila za ta kraj železnica pravi blagoslov. In vendar je bil nekdo, ki je sovražil železnico iz dna duše. Nikdar se še ni vozil po nji, nikoli ni razmetaval snega. Kratko, on ni hotel od železnice vedeti in slišati ničesar. Za njega je ni bilo na svetu.

Ta mož je bil Marko Oblak, ki še vedno ni mogel pozabiti, da ga je železnica poglala iz rojstne hiše. Za denar, ki ga je dobil, postavil si je v vasi hišo, o kateri so ljudje govorili, da je tisočkrat lepša, kakor prejšnja njegova koča. Vendar Marko ni imel nobene veselja z njo in čutil se je kot tujca na njej. Prejšnja stara koča bila mu je tisočkrat ljubša. Kolikokrat je stiskal pesti, ko je kratkolično na mesto, kjer je stala. Ali vsa jeza pogleda, če pomagala. Zgubljeno je zgubljeno. mu ni mar za to tekla. Otroci Marka postali so

Leta ali med svet s trebuhom za kruveliki in od se učili rokodelstva in dekletihom. Dečki so obrih hišah, ter sta si marsikatero kronico

(Konec sledi.)

namreč za trdno, da napravim letos svoj prvi izlet k Sv. Uršuli. Druge hribe sem že skoraj preplazil vse po celi Evropi, le na Plešivcu še nisem bil, kar je za mene gotovo sramotno.

Urno spravim skupaj svojih pet slive, ki jih vsakdo rabi na poti, in hajdi skozi Bukovo ves proti Plešivcu. A nesrečni dopisnik, ta plešivski samotar! To mora biti prav hudomušnik! To bi naj bila cesta, in še tako gladka, da bi se žabe s »peciklom« vozile po njej! Gotovo je bila vsa ledena in zmružnjena. Zdaj, ko jo je zlato solnce že precej posušilo, pač ni več kaki cesti podobna. To še kolovoz ni. Res, da se vozi kaki voz tuintam po njej, a zavoljo tega se še tudi ne sme kolovoz imenovati. To je le neka zruvana in skljuvana spaka. »Kaj mora vendar to biti, da je tako zruvana?« tako vprašam nekega kmeta, ki mi pride nasproti. »Kaj, kaj bi ne bila«, mi pravi on, »ob tem času se pač zvozi največ plohov v Spodnji Dravograd, a to še cesti ne škoduje toliko, le te nečuvane žabe so se jele seliti iz naše doline v Mislinjo, te ji pač hudo prizadenejo. Naš dobri župan pa je žabam pokazal, kateri čas se najvarneje lahko vozijo po tej razdrapani cesti. Ima namreč na svoji hiši staro uro. Njeni kazalci kažejo na pol dvanajst. To pa ne samo danes, ampak vsaki dan, dokler da se ne bojo žabe preselile. Tako vsaj pravijo prebivalci naše doline.« Nisem prav vedel, kaj si naj mislim o kmetu, ki mi je pravil te čudne reči, hotel sem se sam prepričati o njegovi resničljivosti, ter grem urnih korakov naprej. Med hojo nisem zapazil nič kaj posebnega, še prezrem stolp podružnice Sv. Urbana, zakaj viseč je, kakor oni na Laškem v mestu Piza. Da pa je kmet vendar le resnico govoril, o tem se takoj prepričam. Nisem se še zadosti načudil omenjeni uri, in že mi doni na ušesa prelepa godba v »R-dur« in »L-mol«. Od kod neki prihaja to prijetno soglasje? Pogledam naprej. Nasproti mi pride »žabjivlak«. Kmet s čudno lepim konjičkom se mi pripelje nasproti. A ta konjiček, kako je pač lep. Vsak bo razumel njegovo lepoto, če rečem, da je — no kakšen pa je — štiriočlani. Na vozičku z lepim vozičkom pa je polno žab, različnih velikosti, malih in velikih, grdih in lepih. »Lega, lega, lega, lega«, tako so preganjale te žabice vbolega konjička k urnejši hoji. Konjiček je pa to tudi razumel, napne vse svoje moči ter se mi bliskoma približuje. A glej smolo! Konjiček se spodtakne, voziček se zvrne, žabe poskačejo v blato. A čedne živalice so urno v vodi, brž se umijejo, potem pa skokoma na voziček nazaj. Le najtolstejša še se nekaj obotavlja, pokliče prijateljice k sebi, stopi na vzvišen kamen, ježno se ozre nazaj, pogleda srdito na desno in levo, pogladi si čelo, potem pa prične tovaršicam tako-le govoriti:

Prijateljice moje! Dobro veste, da je tukaj naš rojstni kraj, da je cela ter krasna dolina že od nekdaj naša posest. Zdaj se pa moramo seliti, hočeš ali nočeš. Zakaj pa to? Po dolini razprostira se neznosljiv smrad, ki pride od »giftnih krot«. Apačnik, naš dobri prijatelj, si je izbral najlepšo našo prijateljico, ter jo nasadil, da bi prišel kolikor mogoče k dobremu »fozlu«, a reva mu je poginila na gnezdu, ker v njegovi bližini se je valjala tam gori po hribu »giftna krota«. Celo zimo jo je varoval njeni prijatelji, ker je pa bil prehud mraz, poslal jo je h krojaču, da ji je naredil toplejšo suknico, tej ostudni živali. Tu je posedavala vedno na stroju, ter pela svoje nelepe pesmi. Reva je oglašila od samega petja, radi tega pa se je preselila h godcu, da bi jo po notah naučil peti. Za gotovo sem zvedela, da imajo »giftne krote« svoje gnezdo v Slov. Gradcu pri Reitter-ju. Tam jih je na kile na prodaj, ali pa tudi zastoni. V nevarnosti smo, da jih pride še več sem, da niso bile imenovane že tudi zadnje. Boljše je torej, da zapustimo ta kraj in si poiščemo boljše domovino. Žabjegračani se nas radi znebijo, in mislijo prekrstiti

»Žabjegradec« v »Rožno dolino«, a v slovo jim povem, da rožice tam ne rastejo, koder se krote valjajo. Danes pa ne gremo naprej, zakaj solnce se je že »zagnilo«, če nas hoče tudi preslepiti župan s svojco uro, ki še vedno kaže na pol dvanajst. — Tako je govorila žaba vodilja, in tako je tudi obveljalo. Žabe so poskakale v vodo, jaz pa sem se vrnil domu, ker na Plešivcu je še preveč snega. Doma se mi je moja stara hudo rogala, pa nič ne ve, saj ni bilo prvokrat, in če nama Bog še zdravje podeli, tudi ne zadnjekrat. — Če bote imeli, gospod urednik, potrpljenje z menoj, vam mogoče še pošljem kaj za pisanko, pa za gotovo ne obljubim. — Zdravi! Popotnik.

Šmarje pri Jelšah. (Poziv.) Onega gospoda dopisnika, ki je »post festum« poročal v »Slov. Narodu« št. 70, dne 20. marca t. l. o občinskih volitvah za trg Šmarje pri Jelšah, ki so se vršile dne 26. februarja t. l., pozivljemo tem potem, da nam stvarno točko za točko tudi dokaže svojo trditev, da je poročilo »Slov. Gosp.« o omenjenih volitvah »zlagano«. To naj blagovoli storiti v katerem koli slovenskem listu, in v prihodnji številki »Slov. Gosp.« naznaniti, v katerem listu se je temu pozivu odzval. — Samo potem mu bomo odgovarjali. — Menda pridemo do sporazumljenja.

Pilštanj. (Smrtna kosa.) Dne 24. sušca so zadoneli glasni zvonovi iz farne cerkve sv. Mihaela na Pilštanju in so s tužnim glasom naznanjali daleč tje v sosedne župnije, da je Vsemogočni zopet poklical k sebi farana iz naše sredine. Naznanjali so žalostno vest, da nam je nemila smrt pobrala preblagega očeta našega č. g. župnika. Nevarna morilka — pljučnica je v par dneh krepkemu možu vzela vse moči in mu tudi ugasnila luč življenja dne 24. sušca ob pol peti uri zjutraj.

Rajni oče Martin so se rodili na Zgor. Kamenščaku v ljutomerski župniji dne 19. okt. 1831 in so bili tam posestnik. Bili so ves čas zvest tovariši svoje žene Jere, skrben oče svojim otrokom in vzgleden gospodar. Domačijo so potem oddali hčerki Trezi, ki se je na dom omožila. L. 1895 pa so zapustili svoj dom in so se preselili k svojemu edinemu sinu, župniku na Pilštanju. Tukaj pa niso pustili dela, niso iskali mirnega in zloženega življenja; ampak modro so vodili celo gospodarstvo za gosp. župnika do svoje smrti.

Pekopali smo jih dne 26. sušca ravno na osmino praznika sv. Jožefa prav slovesno. Kako priljubljen in občesplošovan so bili oče Martin, pokazalo se je pri pogrebu. Vdeležilo se ga je deset duhovnikov, domače in sosedno učitelstvo, več uradnikov in tržanov iz Kozjega, veliko število ljudstva iz domače in sosednih župnij ter šolarski otroci. Nosili so jih sami cerkveni ključarji; v cerkvi so se najprej opravile molitve za rajne; potem je g. svetovalec Ribar opravil slovesno mrtvaško sv. mašo ob asistenci gg. župnikov M. Kragl in I. Toman. Spreved so vodili mil. g. kanonik iz Kozjega in gosp. svetovalec Tombah se je v imenu rajnega poslovil z lepimi besedami, ki so marsikoga ganile do solz. Ko so še pevci zapeli nagrobnico, ločili smo se od rajnega s težkim srcem, želeč mu: Svetila mu večna luč!

Od Sv. Petra na Medvedovem selu. Moji otroci so zadnje dni vedno stikali glave skupaj in se posmehovali, kar se mi od začetka ni nič čudno zdelo, ker je njihova odgoja taka, da so lahko dobre volje. Ako sem zapazil, da so se pri svojih posmehih tudi mene izogibali, mi to ni dalo prej miru, dokler stvari nisem prišel na sled. Našel sem pismo, koje je mojemu malemu Frančku pisala v imenu Sršenovega Tončka njegova sestra, ker še sam ne zna pisati, akoravno je že dve leti v prvem razredu. Pismo je pisano ravno tako, kakor Tonček govori. Namesto r, š, č izgovarja Tonček l, s, c in njegova sestra je to izvestno tako napisala,

kakor je Tonček narekoval, kar je vzvišene pozornosti vredno. Mislim, da mi bodo čitatelji hvaležni, če ga tu priobčim in sicer brez vseh sprememb in popravkov. — Pismo slove:

»Pleljubi moj Flancek! Lad bi Ti sam pisal, pa se ne znam. Jaz sem že dve leti v plvem lazledu, kel me imajo ucitelj tako ladi, da me ne pustijo naplej. Plavijo mi lepitent. Lacuniti ze znam, ucitelj pa plavijo, da ne. Pa zakaj, kel nikdo ni tako tlmasti, kakol so ucitelji. Jaz plavim tli in dve je sest, ucitelj pa lece: tli in dve je pet. Ali to ni tma? In tak je pli vseh lacunih. Mali i delam jaz tudi spodaj oglato, piko pa malo bolj na stlan, kakol nosijo Hajnskov stlic klobuk. Pa me klegajo ucitelj. Ucenec pac lastnega plepicanja ne sme imeti. Ali je to pllostost, kelo plidgujejo? No, zato pa sva si le dobla plijatlja z uciteljem. Jaz smem nositi kolundice po fali, pa me ne klegajo. Pa se mi zdi, da je teh klot vedno manj. Vsakoklat, ko jih dobim, mi lecejo, naj pazim na nje in naj sklbim, da ne plidejo v klemplje hungalpajlsalskemu pajku. Kak so kolundici ksajt, Ti molam povedati. Na Hajnskem je zveplena voda, ki pa smldi, kakol jajca na Plistavi. Plavijo, da je ta voda zdlava, in da vsi kolundici, katele madlon lamlje, v njo skocijo, ce jih deblo ne dizi. Pa les, v moji tolbi so plaskale, da blo me stlah, ko sem sel tam mimo z njimi. Nekoklat jih nesem zopet tam mimo, pa slisim, da so Hajnskov stlic delali na halmonike, njihova Micika pa je nastavila hlod na usta in ga pihala, kakol da bi bil vloc. Bolj, ko je pihala, lepse je piskalo. Jaz sem pa to muziko malo poslusal. Tolbo s kolundici sem v stlan djal, kel so mi plevce nagajale. Pli tem se pa odpne tolha in kolundice vun. Kva, kva so lekle, in pli Hajnskem se tudi slisi kva, kva. Zdaj pa so se plijele po dve in dve in so zacele ple-sati, da jih je bilo lepo gledati. Tudi Hajnskova plide in se vlti po eni nogi, pa lece: balansé, Dultimé! In kak so potem lepo ple-sale, to ni za dopovedati. Pa kaj, da ni dolgo tlpelo! Zaslisal sem sum, sapa nastane, kolundice v vodo, eno sem pa videl v zlaku viseti na pajcevini. Pajek pa je bil zlo visoko golaj. O ti neslecni hungelpajlsalski pajek, kaj si naledil? Moje veselje je slo po vodi! Doma so me pa oce naklestili, da so Nemca z mene naledili, kak mi je blat lekel, kel sem bil pod hlacami lumen, ludec in pa cln. Od tistih dob pa na kolundice bolj pazim. — Finku in Otolepcu ga nesem včasih pled solo, kel ni dalec. Stlicu Janezu plavijo nekteli, kaj si ti za ticek, da kulja jajca pobilaš? Ali pa: Anzek, koliko jajc so ti ze znesle kolundice? Pa tudi: koliko kolundicevih jajc je za en seksal? In vec takih nolij, da se mi vsmili. Pli Kolali se gospodinja vcasih joce, ko kolundico plinesem in plavi, oh, ko bi to nas gospod zvedli! Njeni blat so namlec gospod. Vcasih dobim kje koscek kluha, ali suhih lesnik, ce jim kolundico plinesem. Pa casi so zmelay slabsi, kel nekaj je kolundic manj, nekaj pa za to, kel jih lazasa tudi Doslal in sicer v Kacji dol k Zolgalji, na Hajnsko k Macilovseki in tudi dlugim. Moj oce so mi pa vcelaj lekli, s kolundico mi vec ne smes v hiso, to je neslečna stval in tudi dlugim je ne smes vec nositi. V ta namen smo molili en ocenas. Kaj to pomeni, ne vem. Ko bom vedel, Ti bom pisal. — Naj se ti povem, kaj so me v celaj ucitelj plasali, lekli so: Toncek, na dlevesu je sedem vlabcev, ce tolej oce stlelijo stili, koliko jih ostane? Jaz sem lekel stili, ucitelj pa tli, kel sedem manj stili je tli, so dostavili. Plav sem jaz imel, kel vem, da ti mltvi ostanejo, dlugi pa odletijo. Odpisi mi, kak je pli vas s kolundico in kak ste olloci z ucitelji zado-voljni! Sleno Te pozdlavlja Tvoj plijatelj

Slisen Toncek.